

Sygn. akt IV P 700/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Magdalena Stankiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2017 r. we W.

sprawy z powództwa B. E.

przeciwko Skarbowi Państwa - Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej we W.

o pomoc finansową na uzyskanie lokalu mieszkalnego

I. zasądza na rzecz powódki B. E. od strony pozwanej Skarbu Państwa - Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej we W. kwotę 50.787,50 zł (słownie: pięćdziesiąt tysięcy siedemset osiemdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąty groszy) tytułem pomocy finansowej na uzyskanie domu jednorodzinnego;

II. zasądza na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 2.539,36 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej od pozwu uiszczonej przez powódkę.

UZASADNIENIE

Powódka B. E. pozwem z dnia 23 listopada 2016r., następnie sprecyzowanym pismem z dnia 27.12.2016r. (k.31) domagała się zasądzenia od strony pozwanej Skarbu Państwa – Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej we W. kwoty 50.787,50 zł tytułem pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego. Powódka wskazała, iż jak wynika z uchwały SN z dnia 13.08.2013r., sygn. akt III PZP S/13: „Funkcjonariusz Służby Więziennej może skutecznie dochodzić przed Sądem Pracy zasądzenia od Skarbu Państwa - właściwego Zakładu Karnego odpowiedniej kwoty tytułem pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, jeżeli mimo spełnienia ustawowych przesłanek jej uzyskania i złożenia stosownego wniosku nie została mu ona niezwłocznie wypłacona (art. 184 ust. 1 i art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej, Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm. i art. 455 k.c.).”

Na uzasadnienie roszczeń pozwu powódka wskazała, iż jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w stopniu porucznika. W dniu 12.08.2016r. złożyła do Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. wniosek o przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego na podstawie art. 184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej. Jednakże decyzją z dnia 08.11.2016r. Dyrektor odmówił jej prawa do tej pomocy. Powódka podniosła, iż ma trzyosobową rodzinę, tj. mieszka wraz z mężem i synem w mieszkaniu swojego ojca. Powódka posiada mieszkanie położone w O. o powierzchni mieszkalnej (...) m². Zaś jej małżonek jest właścicielem mieszkania o powierzchni mieszkalnej (...) m² również położonego w O.. Tymczasem zgodnie z art. 173 ust.2 pkt.2 cyt. ustawy, na jej 3-osobową rodzinę przypada powierzchnia mieszkaniowa odpowiadająca trzem normom od 21 m² do 30 m². Wobec niewielkiej powierzchni odrębnych mieszkań małżonków, są one obecnie wynajmowane.

W dniu 23.06.2016r. małżonkowie zawarli umowę kupna-sprzedaży domu jednorodzinnego w zabudowie szeregowej położonego w O., która to nieruchomość nie jest wykończona i nie nadaje się do zamieszkania. Celem uzyskania pomocy finansowej jest wykończenie tego domu i zamieszkanie w nim przez rodzinę powódki.

W decyzji odmawiającej powódce pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego wskazano, że powierzchnia mieszkalna przypadająca na powódkę, jej męża i syna, obliczona poprzez zsumowanie powierzchni mieszkalnych odrębnych mieszkań, które posiada powódka i jej mąż, wynosi 32,1 m², a zatem przekracza wynikający z przepisów prawa przedział powierzchni mieszkaniowej odpowiadający trzem normom od 21 m² do 30 m². Uznano, że potrzeby mieszkaniowe powódki są zaspokojone.

W ocenie powódki, decyzja odmowna jest nieprawidłowa z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego, a powierzchnia mieszkalna w rozumieniu ustawy o Służbie Więziennej powinna być traktowana jako całość zaspokajająca potrzeby mieszkaniowe funkcjonariusza i jego rodziny.

Strona pozwana - Skarb Państwa – Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej we W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k.37-38).

Strona pozwana wskazała, że Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej we W. zwracał się do Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W. o opinię w sprawie sytuacji mieszkaniowej powódki. Z otrzymanej opinii Biura (...) Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W. wynikało, iż skoro zarówno funkcjonariusz Służby Więziennej jak i jego małżonek są właścicielami dwóch odrębnych mieszkań, których suma powierzchni mieszkalnej odpowiada normie przysługującej funkcjonariuszowi z ustawy, to zaspokojone są potrzeby mieszkaniowe funkcjonariusza i jego rodziny. W opinii tej jednakże zaznaczono, że jest ona sporządzona bez wiedzy o tym, czy mieszkania funkcjonariusza i jego małżonka są objęte małżeńską wspólnością majątkową.

W tym stanie rzeczy strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa jako nieuzasadnionego.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka B. E. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej w stopniu porucznika. Została przyjęta do Służby Więziennej począwszy od dnia 21.05.2008r. i wykonuje ją w Okręgowym Inspektoracie Służby Więziennej we W..

Miesięczne wynagrodzenie powódki wynosi 5.915,50 zł brutto.

Dowód: - akta osobowe powódki;

- zaświadczenie o wynagrodzeniu powódki: k.41.

Powódka zawarła związek małżeński z T. E. w dniu 29.09.2012r. Mąż powódki nie jest funkcjonariuszem Służby Więziennej.

Przed zawarciem małżeństwa powódka nabyła mieszkanie położone w O. przy ul. (...) o powierzchni mieszkalnej wynoszącej 13,9 m² w rozumieniu ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm.). Powierzchnia użytkowa tego mieszkania wynosi 21,7 m². Mieszkanie to powódka nabyła na podstawie notarialnej umowy dożywocia z dnia 23.03.2005r., na mocy której wujek powódki H. M. przeniósł na nią – jako na jego siostrzenicę - własność tego mieszkania. H. M. zamieszkiwał w tym mieszkaniu do chwili swojej śmierci w dniu 13.01.2007r.

Małżonek powódki T. E. jest właścicielem mieszkania o powierzchni mieszkalnej (...) m² położonego przy ul. (...) w O.. Powierzchnia użytkowa tego mieszkania wynosi 42,3 m². Mąż powódki również nabył własność tego lokalu

mieszkalnego przed zawarciem małżeństwa z powódką, tj. na mocy notarialnej umowy darowizny z dnia 27.05.2002r., w ramach której jego ojciec A. E. oraz rodzeństwo ojca: W. E., J. R. i A. F. przenieśli własność tego lokalu mieszkalnego na T. E. w drodze darowizny.

Łącznie powierzchnia mieszkalna obu w/w mieszkań stanowiących majątki osobiste powódki i jej męża wynosi 32,1 m².

W myśl przepisów ustawy o Służbie Więziennej, na 3-osobową rodzinę powódki przypada powierzchnia mieszkalna odpowiadająca trzem normom, tj. od 21 m² do 30 m².

Powódce nie przyznano jak dotychczas lokalu mieszkalnego na zaspakajanie potrzeb mieszkaniowych jej i jej rodziny.

Dowód: - szkice mieszkań z wyliczeniem ich powierzchni mieszkalnych i użytkowych: k.8-10;

- oryginały aktów notarialnych dożywocia i darowizny okazane do wglądu Sądowi przez powódkę na rozprawie w dniu 27.04.2017r.: informacja o tym k.60;

- przesłuchanie powódki: k.50a-51.

Z uwagi na niewielką powierzchnię mieszkalną odrębnych mieszkań małżonków, są one obecnie wynajmowane przez powódkę i jej męża. Natomiast powódka wraz z mężem i 2-letnim synem zamieszkują w O. na zasadzie użyczenia w dwupokojowym mieszkaniu ojca powódki, wraz z nim, o powierzchni użytkowej 52 m².

Powódka dojeżdża do pracy u strony pozwanej z O. do W.. Podróż w obie strony nie zajmuje jej więcej aniżeli 2 godziny.

W dniu 11.04.2016r. powódka wraz z mężem zawarła przedwstępną umowę kupna budynku mieszkalnego jednorodzinnego w zabudowie szeregowej o powierzchni 148 m² położonego na działce nr (...) am.30 w O. przy ul. (...).

W dniu 23.06.2016r. małżonkowie w formie aktu notarialnego zakupili w/w budynek mieszkalny w zabudowie szeregowej o powierzchni 148 m², w stanie surowym, nienadający się do zamieszkania bezpośrednio po zakupie i wymagający przeprowadzenia prac wykończeniowych polegających na konieczności zamontowania: schodów, barierek, podłóg, drzwi wewnętrznych, parapetów, armatury i urządzeń sanitarnych, źródeł światła, na malowaniu ścian i sufitów.

Na zakup tej nieruchomości i przeprowadzenie prac wykończeniowych powódka wraz z mężem uzyskała z banku (...) S.A. kredyt budowlano-hipoteczny.

Dowód: - umowa przedwstępna: k.11-16;

- akt notarialny kupna domu jednorodzinnego: k. 17-25;

- przesłuchanie powódki: k.50a-51.

Pismem z dnia 12.08.2016r. powódka wystąpiła do Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. z wnioskiem o przyznanie jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego na podstawie art. 184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej. We wniosku tym powódka opisała swoją sytuację mieszkaniowo-bytową tak, jak powyżej ustalił to Sąd.

W dniu 19.08.2016r. komisja powołana przez Zastępcę Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. dokonała wizytacji domu mieszkalnego w zabudowie szeregowej zakupionego przez powódkę i jej męża. W ocenie komisji dom nie nadawał się do zamieszkania bez uprzedniej konieczności przeprowadzenia powyżej opisanych prac budowlano-wykończeniowych.

Ponadto Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej we W. zwrócił się do Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W. z zapytaniem, czy w sytuacji, gdy w dyspozycji rodziny są dwa mieszkania, których powierzchnia mieszkalna licząc osobno jest mniejsza niż wynikająca z przysługujących funkcjonariuszowi norm powierzchni mieszkalnej, można przyznać pomoc finansową na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Z otrzymanej opinii Biura (...) Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W. wynikało, iż skoro zarówno funkcjonariusz Służby Więziennej jak i jego małżonek są właścicielami dwóch odrębnych mieszkań, których suma powierzchni mieszkalnej odpowiada normie przysługującej funkcjonariuszowi z ustawy, to zaspokojone są potrzeby mieszkaniowe funkcjonariusza i jego rodziny. W opinii tej jednakże zaznaczono, że jest ona sporządzona bez wiedzy o tym, czy mieszkania funkcjonariusza i jego małżonka są objęte małżeńską wspólnością majątkową.

Jednocześnie w opinii Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W. wskazano, iż wystąpienie przez powódkę z wnioskiem o przyznanie jej pomocy finansowej na zakup domu jednorodzinnego już po dniu jego nabycia, nie stanowi przeszkody w przyznaniu powódce tej pomocy, skoro dom został nabyty w stanie tzw. surowym. W tym zakresie przytoczono uchwałę składu 7 Sędziów NSA z 29.04.2009r., sygn. akt I OPS 7/08.

Dowód: - wniosek powódki: k.7;

- pismo strony pozwanej do Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W.: k.42;

- pismo Centralnego Zarządu Zakładów Karnych w W.: k.44;

- przesłuchanie w charakterze strony pozwanej Zastępcy Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. K. Z.: k.59-60.

Decyzją z dnia 08.11.2016r. Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej we W. odmówił powódce prawa do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

W decyzji wskazano, że z uwagi na fakt, iż zakupiony przez powódkę i jej męża budynek mieszkalny w zabudowie szeregowej na dzień złożenia przez powódkę wniosku o udzielenie pomocy finansowej nie nadawał się do zamieszkania, to okoliczność złożenia tego wniosku po nabyciu budynku nie stanowiła przesłanki do odmowy przyznania powódce pomocy finansowej.

Natomiast negatywną przesłankę stanowił fakt posiadania dwóch mieszkań, których suma powierzchni mieszkalnej odpowiada przysługującej funkcjonariuszowi powierzchni mieszkalnej z tytułu norm określonych w ustawie o Służbie Więziennej. Tym samym uznano, że potrzeby mieszkaniowe powódki są zaspokojone.

W decyzji pouczone powódkę, iż „odwołanie” od decyzji polega na wniesieniu pozwu do Sądu Pracy przeciwko Skarbowi Państwa – Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej we W..

Dowód: - decyzja z dnia 08.11.2016r.: k.45.

Kwota pomocy finansowej należnej powódce na uzyskanie lokalu mieszkalnego wynosi 50.787,50 zł.

Dowód: - zaświadczenie strony pozwanej z dnia 15.03.2017r.: k.55.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione podlegało w całości uwzględnieniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, w tym zwłaszcza w postaci akt osobowych powódki, na akcie notarialnym zakupu domu

jednorodzinny w zabudowie szeregowej przez powódkę, na decyzji Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. z dnia 08.11.2016r., mocą której odmówił on powódce prawa do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego.

Ponadto Sąd uznał za w pełni wiarygodne dowody z przesłuchania powódki oraz Zastępcy Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. K. Z. - przesłuchanej w charakterze strony pozwanej.

Powódka B. E. jest funkcjonariuszem Służby Więziennej i pismem z dnia 12.08.2016r. wystąpiła do Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. z wnioskiem o przyznanie jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego na podstawie art. 184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej.

Zgodnie z art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm.): „Spory o roszczenia ze stosunku służbowego funkcjonariuszy w sprawach niewymienionych w art. 218 ust. 1 i art. 219 ust. 1 i 2 rozpatruje Sąd właściwy w sprawach z zakresu prawa pracy.”

Nadto jak wynika z uchwały SN z dnia 13.08.2013r., sygn. akt III PZP S/13: „Funkcjonariusz Służby Więziennej może skutecznie dochodzić przed Sądem Pracy zasądzenia od Skarbu Państwa - właściwego Zakładu Karnego odpowiedniej kwoty tytułem pomocy finansowej na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, jeżeli mimo spełnienia ustawowych przesłanek jej uzyskania i złożenia stosownego wniosku nie została mu ona niezwłocznie wypłacona (art. 184 ust. 1 i art. 220 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej, Dz. U. Nr 79, poz. 523 ze zm. i art. 455 k.c.).”

W myśl przepisów art. 170 ust.1-4 cyt. ustawy: „ust.1 Funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługuje prawo do lokalu mieszkalnego w miejscowości, w której stale pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej.

2. Członkom rodziny funkcjonariusza wymienionym w art. 176 przysługuje prawo do zamieszkania w przydzielonym funkcjonariuszowi lokalu mieszkalnym.

3. Przy ustalaniu powierzchni mieszkalnej przysługującej funkcjonariuszowi uwzględnia się jego stan rodzinny oraz stopień służbowy lub zajmowane stanowisko.

4. Za miejscowość pobliską uważa się miejscowość, do której czas dojazdu publicznymi środkami transportu przewidziany w rozkładzie jazdy, łącznie z przesiadkami, nie przekracza w obie strony dwóch godzin, licząc od stacji (przystanku) najbliższej miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższej miejsca zamieszkania. Do czasu tego nie wlicza się dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której funkcjonariusz dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe.”

Powódka pełni służbę w Okręgowym Inspektoracie Służby Więziennej we W. i dojeżdża do pracy do W. z O., gdzie zamieszkuje wraz z mężem i 2-letnim synem w mieszkaniu swojego ojca. Podróż w obie strony nie zajmuje jej więcej aniżeli 2 godziny. Bezspornym był pomiędzy stronami fakt, iż O. jest „miejscowością pobliską” w rozumieniu art. 170 ust.4 ustawy o Służbie Więziennej, a także fakt, iż powódce nie przyznano jak dotychczas lokalu mieszkalnego na zaspakajanie potrzeb mieszkaniowych jej i jej rodziny.

Zgodnie z art. 171 cyt. ustawy, „Prawo do lokalu mieszkalnego realizuje się przez:

1) przydział lokalu albo

2) przyznanie pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, zwanej dalej „pomocą finansową”.”

W myśl art. 173 ust.1-2: „ust. 1. Jednostkowa norma powierzchni mieszkalnej, zwana dalej „normą”, wynosi od 7 m² do 10 m².

ust. 2. Funkcjonariuszowi w służbie stałej przysługują następujące normy:

1) samotnemu – dwie normy;

2) posiadającemu rodzinę – po jednej normie dla funkcjonariusza i każdego członka rodziny, o którym mowa w art. 176.”

Art. 174 ust.1-2 stanowi z kolei, iż: „ust.1. Funkcjonariuszowi przydziela się lokal mieszkalny o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej liczbie przysługujących mu norm.

ust. 2. Powierzchnią mieszkalną jest powierzchnia pokoi.”

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne stwierdzić należało, iż powódce jako funkcjonariuszowi Służby Więziennej w stopniu porucznika przysługuje lokal mieszkalny o powierzchni mieszkalnej odpowiadającej normie od 21 m² do 30 m². Bowiern członkami rodziny powódki są: jej małżonek oraz 2-letni syn. Na tę trzyosobową rodzinę przypadają 3 normy powierzchni mieszkalnej wynoszące od 21 m² do 30 m² – zgodnie z art. 173 ust.1 i 2 cyt. ustawy.

W dalszej kolejności przepisy ustawy stanowią, iż: „art. 184. ust. 1. Funkcjonariuszowi w służbie stałej, który spełnia warunki do przydziału lokalu mieszkalnego, a który lokalu tego nie otrzymał na podstawie decyzji administracyjnej o przydziale, przysługuje pomoc finansowa na uzyskanie lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej albo domu jednorodzinnego lub lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, położonych w miejscowości pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej.”

„Art. 185. ust. 1. Pomoc finansową przyznaje się funkcjonariuszowi w wysokości 25% wartości lokalu mieszkalnego o powierzchni użytkowej 50 m².”

„Art. 187. Lokalu mieszkalnego na podstawie decyzji administracyjnej nie przydziela się funkcjonariuszowi:

1) w razie otrzymania pomocy finansowej, o której mowa w art. 184 ust. 1;

2) posiadającemu w miejscowości, w której pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej lokal mieszkalny w spółdzielni mieszkaniowej albo dom jednorodzinny lub dom mieszkalno-pensjonatowy albo lokal mieszkalny stanowiący odrębną nieruchomość, odpowiadający co najmniej przysługującej mu powierzchni mieszkalnej;

3) którego małżonek posiada lokal mieszkalny lub dom określony w pkt 2;

4) w razie zbycia przez niego lub jego małżonka lokalu mieszkalnego lub domu, o którym mowa w pkt 2.”

Jak bezspornie wynika to z materiału dowodowego, powódka jest właścicielem mieszkania położonego w O. przy ul. (...) o powierzchni mieszkalnej wynoszącej 13,9 m² w rozumieniu art. 174 ust.2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010r. o Służbie Więziennej, zgodnie z którym to przepisem „powierzchnią mieszkalną” jest tylko powierzchnia pokoi.

Mieszkanie to powódka nabyła w dacie 23.03.2005r., tj. przed zawarciem małżeństwa z T. E., a co jest w sprawie bezsporne wobec treści okazanych Sądowi przez powódkę oryginałów aktów notarialnych na rozprawie w dniu 27.04.2017r.

Powódka zawarła związek małżeński z T. E. w dniu 29.09.2012r.

Małżonek powódki T. E. jest z kolei właścicielem mieszkania o powierzchni mieszkalnej (...) m² położonego przy ul. (...) w O.. Mąż powódki również nabył własność tego lokalu mieszkalnego przed zawarciem małżeństwa z powódką, tj. na mocy notarialnej umowy darowizny z dnia 27.05.2002r.

W tej sytuacji każde z małżonków jest właścicielem mieszkania stanowiącego jego majątek osobisty w rozumieniu art. 33 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Powierzchnia mieszkalna każdego z tych mieszkań nie spełnia norm powierzchni mieszkalnej przysługującej powódce na podstawie art.173 i art. 174 ustawy o Służbie Więziennej.

W ocenie Sądu, Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej we W. niezasadnie uznał w swej decyzji z dnia 08.11.2016r. odmawiającej powódce prawa do pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego, iż powódka posiada dwa mieszkania, których suma powierzchni mieszkalnej odpowiada przysługującej funkcjonariuszowi powierzchni mieszkalnej z tytułu norm określonych w ustawie o Służbie Więziennej.

Bowiem ani powódka ani jej małżonek nie posiadają w miejscowości, w której powódka pełni służbę, lub w miejscowości pobliskiej, lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej ani też domu jednorodzinnego lub domu mieszkalno-pensjonatowego ani lokalu mieszkalnego stanowiącego odrębną nieruchomość, który odpowiadałby co najmniej przysługującej funkcjonariuszowi powierzchni mieszkalnej – zgodnie z treścią art. 187 pkt. 1 i 2 ustawy o Służbie Więziennej.

Po pierwsze nie ma żadnych podstaw prawnych do sumowania powierzchni mieszkalnej obu odrębnych mieszkań, których właścicielami są powódka i jej małżonek, skoro mieszkania te nie wchodzą w skład majątku objętego małżeńską wspólnością ustawową, lecz stanowią majątek osobisty każdego z małżonków.

Po drugie zaś, zdaniem Sądu sumowanie powierzchni mieszkalnej obu w/w mieszkań małżonków jest absurdalne z punktu widzenia logiki, bowiem jak wynika z literalnego brzmienia wyżej cytowanych przepisów ustawy o Służbie Więziennej, założeniem i celem tej regulacji prawnej było zapewnienie funkcjonariuszowi SW prawa do jednego - stanowiącego jedną odrębną całość -lokalu mieszkalnego spełniającego określone w ustawie normy powierzchni mieszkalnej. I tylko taki - jeden, odpowiednio duży lokal mieszkalny - ma służyć zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych rodziny funkcjonariusza SW, a nie dwa odrębne lokale, gdzie trudno sobie wyobrazić wspólne jednoczesne zamieszkiwanie w nich rodziny funkcjonariusza.

Kolejną kwestią jest, iż powódka wystąpiła do Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. z wnioskiem o przyznanie jej pomocy finansowej na uzyskanie lokalu mieszkalnego na podstawie art. 184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej pismem z dnia 12.08.2016r., a dom jednorodzinny w zabudowie szeregowej zakupiła wraz z mężem wcześniej, tj. w dniu 23.06.2016r.

W decyzji z dnia 08.11.2016r. wskazano jednak, że wystąpienie przez powódkę z wnioskiem o przyznanie jej pomocy finansowej na zakup domu jednorodzinnego już po dniu jego nabycia, nie stanowi przeszkody w przyznaniu powódce tej pomocy, skoro dom został nabyty w stanie tzw. surowym.

Z uwagi bowiem na fakt, iż zakupiony przez powódkę i jej męża budynek mieszkalny w zabudowie szeregowej na dzień złożenia przez powódkę wniosku o udzielenie pomocy finansowej nie nadawał się do zamieszkania, to okoliczność złożenia tego wniosku po nabyciu budynku nie stanowiła przesłanki do odmowy przyznania powódce pomocy finansowej.

Jak podał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.12.2013r. sygn. akt II PK 86/13, złożenie wniosku o pomoc finansową określoną w art. 184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej, bezpośrednio po nabyciu mieszkania, nie powoduje pozbawienia funkcjonariusza prawa do takiej pomocy (Lex nr 1422261).

Także w postanowieniu z dnia 20.12.2013r., sygn. akt II PK 190/13, Sąd Najwyższy zważył, iż: „Nabycie przez funkcjonariusza mieszkania, czy domu mieszkalnego przed złożeniem wniosku o przyznanie pomocy finansowej, automatycznie nie wyklucza przyznania tej pomocy, jeżeli nadal, tj. bez konieczności przeprowadzenia generalnego remontu nabytego lokalu, nie ma on zaspokojonych potrzeb mieszkaniowych w miejscowości pełnienia służby lub pobliskiej. Przy nabyciu lokalu chodzi bowiem o lokal nadający się do zamieszkania, którym nie jest dom lub lokal w budowie, w stanie surowym lub wymagający kapitalnego remontu.” (LEX nr 1917366).

W sprawie bezsporną jest okoliczność, że dom w zabudowie szeregowej został zakupiony przez powódkę i jej męża w stanie tzw. surowym, nie nadającym się do zamieszkania.

Jak wynika wprost z pisma strony pozwanej skierowanego do Biura (...) Centralnego Zarządu SW w Warszawie, w dniu 19.08.2016r. specjalna komisja powołana przez Zastępcę Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej we W. dokonała wizytacji domu mieszkalnego w zabudowie szeregowej zakupionego przez powódkę i jej męża. W ocenie komisji dom nie nadawał się do zamieszkania bez uprzedniej konieczności przeprowadzenia prac budowlano-wykończeniowych polegających na konieczności zamontowania: schodów, barierek, podłóg, drzwi wewnętrznych, parapetów, armatury i urządzeń sanitarnych, źródeł światła, na malowaniu ścian i sufitów.

Zatem biorąc pod uwagę powyższe stanowisko judykatury oraz fakt, że sama strona pozwana w decyzji z dnia 08.11.2016r. nie kwestionowała, iż wystąpienie przez powódkę z wnioskiem o przyznanie jej pomocy finansowej na zakup domu jednorodzinnego już po dniu jego nabycia, nie stanowi przeszkody w przyznaniu powódce tej pomocy, skoro dom został nabyty w stanie tzw. surowym, zdaniem Sądu nie ma żadnych prawnych przeszkód do odmówienia powódce tej pomocy finansowej.

W tej sytuacji Sąd w pkt. I-wszym sentencji wyroku, na podstawie art.184 ust.1 ustawy o Służbie Więziennej zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 50.787,50 zł (obliczoną i wskazaną przez stronę pozwaną) tytułem pomocy finansowej na uzyskanie domu jednorodzinnego.

W pkt. II-gim sentencji wyroku, Sąd na podstawie art. 98 §1 k.p.c. wyrażającego zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 2.539,36 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez powódkę jako stronę wygrywającą proces - jest to opłata sądowa od pozwu uiszczona przez powódkę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.